

**[Aksel Larsen.]**

selv er i Stand til at afværge, men derudover lader man Arbejderklassen betale saa rigeligt gennem de kolossale indirekte Skatter og gennem de mange kunstige Prisstigninger, at det er indlysende, at Arbejderklassen alene betaler langt større Beløb til det offentlige, end hele Socialforsikringen og hele den sociale Forsorg koster det offentlige. Altsaa kan den Slags Krav ikke afvises stærkt nok.

Nu er der jo al Udsigt til, at dette Lovforslag bliver vedtaget i Folketinget og oversendt til Landstinget. Hvad den dybere Hensigt er med dette, er lidt vanskeligt at vide for os, som er uindviede og ikke har været med i de Udvalgsforhandlinger, som det ærede Medlem Hr. Christmas Møller finder saa interessante og saa morsomme. Det er altsaa ikke let for os at vide, om man i Øjeblikket lægger op til et nyt Forlig af samme Karakter som tidligere, hvor man saadan handler med de forskellige Tings Værdi og bytter dem op med hinanden, eller om det er andre Ting, der er under Opsejling. Men det Fremstød, vi har været ude for fra Arbejdsgiverforeningens Side, og den paafaldende Stejlhed, der er i de fire store Partiers Forhandlinger indbyrdes, lader formode, at Overklassen her i Landet synes, at vi er kommet til et Punkt i Udviklingen, hvor en noget ændret Krisepolitik er nødvendig.

Den Krisepolitik, der er gennemført hidtil, har betydet en kolossal Vinding for Industrien og Finanskapitalen og har betydet Fordele for Godsejerne og Dele af det store Landbrug; og nu kommer en Del af Overklassens Repræsentanter, Industriraadet og Arbejdsgiverforeningen, og siger: Vi har normale Tilstande, og det gaar udmærket. Det kunde se ud, som om man nu ønsker disse normale Tilstande stabiliseret, hvilket kan ske ved, at man afvikler de økonomiske Kriseforanstaltninger, der kan afvikles uden Skade for Overklassen, at man gør andre varige og disponerer paa længere Sigt, og at man lægger Vægten stadig kraftigere paa sociale og socialpolitiske Kriseforanstaltninger, hvorved Underklassen, de fattige, tvinges til i stadig højere Grad at bære Byrderne og tolerere Tvangsforholdsreglerne, medens Industrien og Højfinansens kan lukrere derved. Jeg tror, at Julius Madsens og Karl Meyers Udtalelser skal opfattes som et Signal i den Retning, og det er ganske klart, at under saadanne Omstændigheder opstaar der Stridigheder mellem de fire store Partier, der hidtil har været principielt ret enige om Krisepolitikken,

om, hvorledes denne nu taktisk skal udbygges.

Efter min Opfattelse er det derfor, man ikke har kunnet enes om dette Forslag, der, som sagt, i det væsentlige gaar ud paa en Hjælp fra Statens og Arbejdsløhedskasserens Side til Kommunerne, og det rejser naturligvis det Spørgsmaal: Hvordan skal det saa kunne gennemføres, at de arbejdsløse faar nogen Hjælp? Det er ikke nok, at et Forslag som dette bliver gennemført — som jeg har sagt, vil det ikke faa nogen overvældende stor Betydning for de arbejdsløse —, men der maa gennemføres virkelige effektive Foranstaltninger til Kamp mod Arbejdsløsheden og til Hjælp for de arbejdsløse, som man stadig væk nægter Beskæftigelse. Ja, det bliver altsaa et Spørgsmaal om, hvordan man faar tvunget de forskellige Partier, der er Modstandere af dette, til at gaa med. Det er jo sandsynligt, at Landstingets Flertal vil erklære sig for Modstandere af det foreliggende Forslag, og hvorvidt det lykkes at kohandle sig til et Resultat med dem, kan jeg, som sagt, ikke udtale mig helt bestemt om. Men der er en hel Række andre Foranstaltninger, paa krævede Foranstaltninger, som Folketingsflertallet modsætter sig og ikke vil være med til at gennemføre, og Spørgsmaalet er altsaa i udvidet Forstand: Hvordan faar man hele Rigsdagen, baade Folketing og Landsting, saavel som Kommunerne bragt til Fornuft paa disse Omraader, saaledes at de giver efter for de arbejdsløses berettigede Krav?

Men det er rigtignok et Spørgsmaal om visse omfattende udenomsparlamentariske Aktioner, hvortil jeg anser den danske Arbejderklasse for at være tilstrækkelig stærk, og som ganske bestemt ogsaa i Løbet af denne Vinter vil komme til at tvinge Magthaverne til at give efter og hjælpe de arbejdsløse dør, hvor det er nødvendigt.

**Socialministeren (Steincke):** Naar jeg engang faar Tid, tror jeg, at jeg vil tage mig over at udarbejde et interessant historisk, socialpolitisk Aktstykke. Det vil blive meget omfattende, skønt det kun skal komme til at omhandle de forskellige Argumenter, med hvilke henholdsvis Venstre og Det konservative Folkeparti har slaaet de forskellige Forslag ned, der er fremsat fra min Side i de sidste 5—6 Aar. Jeg har aldrig tænkt mig Muligheden af en saadan Fantasi og en saadan Idérigdom, som der i Virkeligheden er til Stede her med Hensyn til at finde Argumenter over for en hvilken som helst Kriseforanstaltning, der paa det givne Tidspunkt ikke passer vedkommende Par-